

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಮತ್ತು ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ನಡುವಿನ ಸಾದೃಶ್ಯಗಳು

ಸ್ವಾಮಿ ಪರಹಿತಾನಂದ

ಅವತಾರ ಪುರುಷರ ಜೀವನದ ಘಟನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾದೃಶ್ಯ ಕಂಡುಬರುವುದು ಸಹಜ. ಅವರ ಜೀವನದ ಉದ್ದೇಶ, ಧ್ಯೇಯ, ಹಾಗೂ ಆಯಾ ಯುಗಕ್ಕನುಗುಣವಾದ ನಡವಳಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾನ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಕ್ರಿಸ್ತಮಸ್ ಹಬ್ಬದ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತವೆನಿಸುವಂತೆ ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಬರೆದ ಲೇಖಕರು ಪೊನ್ನಂಪೇಟೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಶಾರದಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಯುಗಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಭಗವಂತ ಬಗೆಬಗೆಯ ಅವತಾರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಅವತೀರ್ಣನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ಅನಂತ ಅವತಾರಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಭಗವಂತನ ವಿಶೇಷ ಆವಿರ್ಭಾವವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಒಂದೊಂದು ಅವತಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ವಿಶೇಷತೆ, ವೈವಿಧ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಸಾಮ್ಯತೆಗಳಿರುವುದು ಗಮನೀಯ ಅಂಶ. ಒಮ್ಮೆ ನರೇಂದ್ರನಾಥ 'ಈ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ ಅನಂತವಾದದ್ದು, ಅವತಾರಗಳೂ ಅನಂತವೇ' (**ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದ, ಸಂ. ೨, ಪು. ೩೨೪**) ಎಂದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಿಸಬಹುದು. ಮುಂದೆ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರಾಗಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಗುರುವರೇಣ್ಯರನ್ನು 'ಅವತಾರ ಪರಿಷ್ಕಾರ ರಾಮಕೃಷ್ಣಾಯ ತೇ ನಮಃ' ಎಂದು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಕೇವಲ ಅವತಾರಪುರುಷರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಅವತಾರಗಳಿಗೇ ಮೂಲಪುರುಷರು ಅಥವಾ ಅವತಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯರು ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಈ ಅನಂತ ಅವತಾರಗಳಲ್ಲಿ ಭಗವಂತ, ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ರೂಪ ತಾಳಿ ತನ್ನ ನಿತ್ಯಧಾಮದಿಂದ ಈ ಧರಣಿಗೆ ಅವತೀರ್ಣನಾಗಿ ನರಲೀಲೆಯನ್ನು ತೋರಿದ್ದಾನೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಭಗವಂತನು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಾಗಿಯೂ ಅವತರಿಸಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ಭಕ್ತರ ವಿಶ್ವಾಸ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಜೀವಿತಾವಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಅನೇಕರು ಅವರನ್ನು ಭಗವಂತನ ಅವತಾರವೆಂದು ಗುರುತಿಸಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸಲು ಸ್ವಯಂ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೇ ಭಕ್ತರನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತಹ ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು 'ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದ'ದಲ್ಲಿ ನಾವು ನೋಡಬಹುದು. ಒಮ್ಮೆ 'ಮಿತ್ರ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಬ್ಬ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಭಕ್ತ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ನೆರೆದಿದ್ದ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ: "ಏಸು ಮೇರಿಯ ಪುತ್ರನಲ್ಲ,

ಸ್ವಯಂ ಭಗವಂತನೇ. ಇವರು (ಪರಮಹಂಸರು) ಈಗ ನಿಮಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇವರು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಭಗವಂತನೇ..." (**ವಚನವೇದ, ಸಂ. ೨, ಪು. ೫೪೯**)

ನಮಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಮೂಡಿಸುವ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ಈ ಸತ್ಯವನ್ನು ಸ್ವಯಂ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರುವುದು. ಬಾಲಕ ಸ್ವಭಾವದ ಅವರು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ಭಕ್ತರನ್ನು "ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕ್ರೈಸ್ತ ಭಕ್ತನಾದ ವಿಲಿಯಂಸ್, "ನೀವು ನಿತ್ಯಚಿಂತೆಯಿಗ್ರಹನಾದ ಭಗವತ್ತುತ್ತರನಾದ ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತ" ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಾಸ್ಟರ್ ಮಹಾಶಯನನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಮಾಸ್ಟರ್, "ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ ನೀವು, ಏಸು, ಚೈತನ್ಯದೇವ - ಮೂವರೂ ಒಂದೇ; ಒಬ್ಬನೇ ಈ ಮೂರು ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದ್ದಾನೆ ಅಂತ" ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅನುಮೋದನೆ ಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾ, "ಹೌದು, ಹೌದು! ಒಬ್ಬನೆ! ಒಬ್ಬನೆ! ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಒಬ್ಬನೆ! ಭಗವಂತನೇ ಇಲ್ಲಿ (ತಮ್ಮ ಶರೀರದಲ್ಲಿ) ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದು ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವೇನು?" ಎಂದರು. (**ವಚನವೇದ, ಸಂ. ೨, ಪು. ೪೦೫**)

ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ, ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮತ್ತು ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಈ ಸತ್ಯ ವೇದ್ಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆ-ವಿಶ್ವಾಸ-ಭಕ್ತಿಯ ಸಹಕಾರವೂ ಅವಶ್ಯಕವಾದುದು. 'ಭಕ್ತರಿಗಾಗಿಯೇ ಅವತಾರ' (**ವಚನವೇದ, ಸಂ. ೨, ಪು. ೧೨೧**) ಎಂಬ ಪರಮಹಂಸರ ಮಾತಿನಿಂದಲೇ ನಾವು ಇದನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಈಗ ನಾವು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಮತ್ತು ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ನಡುವಿನ ಕೆಲವು ಸಾದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸೋಣ.

೧) ಜನನದಲ್ಲಿ : ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅವತಾರಪುರುಷರು ಜನ್ಮಿಸುವುದು ದುಃಖ-ದಾರಿದ್ರ್ಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಧರ್ಮನಿಷ್ಠರಾದ, ಸಾತ್ವಿಕರಾದ ಭಕ್ತಿಪರಾಯಣ ದಂಪತಿಗಳ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ. ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದರು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ: “ಈ ರೀತಿ ದಾರಿದ್ರ್ಯಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಅವರ ಮುಂದಿನ ಜೀವನಕ್ಕೂ ಒಂದು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಸಂಬಂಧ ಇರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮುಂದೆ ಪ್ರೌಢಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರು ದುಃಖಿತರ ಕಣ್ಣೊರಿಸಿ ಶಾಂತಿ ನೀಡಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ ಅವರು ಮೊದಲೇ ದುಃಖ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಕಷ್ಟ-ನಷ್ಟಗಳ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಪಡೆದಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ?..” (**‘ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣಲೀಲಾಪ್ರಸಂಗ’, ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದ, ಪೂರ್ವಕಥೆ ಮತ್ತು ಬಾಲ್ಯಜೀವನ**)

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಮತ್ತು ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತ ಇಬ್ಬರೂ ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಬಡ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ತಾಯಿ ಚಂದ್ರಮಣಿಯು ಅವರಿಗೆ ಜನ್ಮ ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಅನೇಕ ದಿವ್ಯ ದರ್ಶನ - ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾಳೆ. “ಶಿವನಿಂದ ಒಂದು ಜ್ಯೋತಿ ಬಂದು ಮಂದಿರವನ್ನೆಲ್ಲ ಆವರಿಸಿ, ಅನಂತರ... ಆ ಜ್ಯೋತಿ ನನ್ನ ಗರ್ಭವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು” -ಇದು ಚಂದ್ರಮಣಿ ದೇವಿಯ ಅನುಭವ. ಇದೇ ರೀತಿ ಅವರ ತಂದೆ ಕುದಿರಾಮನಿಗೆ ಗಯೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ಸ್ವಪ್ನವಾಯಿತು. ಭಗವಂತನು ತನ್ನ ಮಗನಾಗಿ ಅವತರಿಸಲಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುವುದು ಸ್ವಪ್ನದ ಸಾರಾಂಶವಾಗಿತ್ತು.

ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅವರ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ದೈವವಾಣಿಯ ಮೂಲಕ ಭಗವಂತ ತಮ್ಮ ಮಗನಾಗಿ ಅವತೀರ್ಣನಾಗಲಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುವ ಸತ್ಯ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಏಸುವಿನ ತಾಯಿ ಮೇರಿ ಇನ್ನೂ ಕುಮಾರಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ, ಪತಿಯ ಸಂಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಗರ್ಭವತಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಪತಿ ಜೋಸೆಫ್‌ಗೆ ದೇವದೂತರು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಅವಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಕಾಳಜಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೇರಿಯು ಗರ್ಭವತಿಯಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ದಿವ್ಯವೇಶಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಜನನದ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಅವಲೋಕಿಸೋಣ. ಚಂದ್ರಮಣಿ ದೇವಿ ನವಜಾತ ಶಿಶುವನ್ನು ಪ್ರಸವಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯಕಳಾಗಿದ್ದ ಧನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾರಣ ಮಗು ೬ ತಿಂಗಳ ಶಿಶುವಿನಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ದಾಗಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆಗಲೇ ಒಲೆಯ ಹತ್ತಿರ ನುಸುಳಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮೈಯಲ್ಲಾ ಬೂದಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ. ಕುದಿರಾಮ ಮಗುವಿನ ಜಾತಕವನ್ನು ತೋರಿಸಲು ‘ಶುಭಲಗ್ನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಈ ಮಗು ಮುಂದೆ ಹೊಸ ಧರ್ಮಪ್ರವರ್ತಕನಾಗಿ ನಾರಾಯಣಾಂಶ ಸಂಭೂತನೆಂದು ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಂದ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವನು’ ಎಂದು ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳು ಭವಿಷ್ಯ ನುಡಿಯುತ್ತಾರೆ.

ಅಂತೆಯೇ, ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ಜನ್ಮವಾದದ್ದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಂತೆ ಒಂದು ಸತ್ಯದ ಕುದುರೆಲಾಯದಲ್ಲಿ, ಒಣಹುಲ್ಲಿನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ. ಪ್ರಯಾಣವೊಂದರ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದಾರಿ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರಸವವೇದನೆಯಿಂದ ನರಳುತ್ತಿದ್ದ ಮೇರಿಯನ್ನು ಅವಳ ಪತಿ ಜೋಸೆಫ್ ಬೇರೆಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಳ ದೊರೆಯದ ಕಾರಣ, ಕುದುರೆಲಾಯಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ದಿವ್ಯಶಿಶುವಿನ ಆಗಮನದ ಸುಸಂದೇಶವನ್ನು ದೇವದೂತರು ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಾರುತ್ತಾರೆ. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ ನಕ್ಷತ್ರವೊಂದು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಈ ಶುಭ ಸಂದೇಶ ತಿಳಿದು ದೇವಶಿಶುವನ್ನು ಕಾಣಲೆಂದು ಆಗಮಿಸುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಅದರ ದಿವ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ, ಅದನ್ನು ಮನಸಾರೆ ಆಶೀರ್ವದಿಸುತ್ತಾರೆ.

೨) ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ: ‘ಬೆಳೆಯುವ ಸಿರಿ ಮೊಳಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ’ ಎನ್ನುವ ನಾಣ್ಯದಿಯಂತೆ ಅವತಾರಪುರುಷರ ಬಾಲ್ಯಕಾಲವು ಅನೇಕ ವಿಶೇಷತೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವುದು ಸರ್ವೇಸಾಮಾನ್ಯ. ಅವರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ, ದಿವ್ಯ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಮತ್ತು ದೈವತ್ವದ ಪ್ರಕಾಶದಿಂದಾಗಿ ಪ್ರಾಣಿ-ಪಶು-ಮಾನವ ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗಗಳಿಂದಲೂ ಆಕರ್ಷಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಸದಾ ಅವರ ಸಂಗಡ ಇರಬೇಕು, ಅವರ ದಿವ್ಯ ಬಾಲಲೀಲೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ-ನೋಡಿ ಆನಂದಿಸಬೇಕೆನ್ನುವ ಹಂಬಲ ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಜಾಗೃತವಾಗುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಬಾಲಲೀಲೆಗಳಿಂದ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುಪ್ತವಾಗಿದ್ದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಭಾವಗಳನ್ನು ಹೊರಹೊಮ್ಮಿಸಿ, ಅವರು ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ಮಯರಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಬಾಲಕ ಗದಾಧರನ (ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ) ಬಾಲಲೀಲೆಗಳು ಬಾಲಗೋಪಾಲನ ಲೀಲೆಗಳಂತೆ ಅತ್ಯಂತ ಮಧುರವಾದವುಗಳು. ಬಾಲಕ ಗದಾಧರನು ತನ್ನ ಪ್ರೇಮಪೂರ್ಣ ಸದ್ವರ್ತನೆ, ಮುಗ್ಧತೆ, ಅದ್ಭುತ ಮೇಧಾಶಕ್ತಿ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ ಮತ್ತು ಹಳ್ಳಿಗರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಪ್ರೀತಿ ಪಾತ್ರನಾಗಿದ್ದ. ಗದಾಧರನು ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯಸ್ನೇಹಿತರೊಡಗೂಡಿ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಳ್ಳಿಯ ಮನೆಮನೆಗೂ ಹೋಗಿ ಅವರು ನೀಡಿದ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಆನಂದದಿಂದ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮೋಡ ಆವರಿಸಿದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಕ್ಕಿಯ ಸಾಲೊಂದು ಹಾರುತ್ತಿರುವ ಸುಂದರ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಭಾವೋನ್ಮತ್ತತೆಯಿಂದ ಬಾಹ್ಯಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡನು. ಇದೇ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪ್ರಥಮ ಭಾವಾವಸ್ಥೆ.

ಏಸುವಿನ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ಈ ರೀತಿಯ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆತನು ತನ್ನ ದಿವ್ಯಪ್ರೇಮದ ಮೂಲಕ ವನ್ಯ ಪ್ರಾಣಿ-ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಆಕರ್ಷಿಸಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿ-ಕಾರುಣ್ಯದಿಂದ ಅವುಗಳಿಗೆ ಆಹಾರ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಏಸುವಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದಾಗ ಒಮ್ಮೆ ಅವರ ತಂದೆ-ತಾಯಿ

ಯರು ತಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ನಜರತ್‌ನಿಂದ ಜೆರೊಸಲೇಮಿಗೆ ಯಾತ್ರೆ ಹೊರಟರು. ಯಹೂದಿಗಳಿಗೆ ಅದೊಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪವಿತ್ರ ತೀರ್ಥಸ್ಥಾನ. ದೇವರ ದರ್ಶನದ ನಂತರ ಹಿಂದಿರುಗಿ ತಮ್ಮ ಯಾತ್ರಿಕರ ತಂಡದೊಂದಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ತುಂಬ ದೂರ ಹೋದ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಮಗ ಕಾಣಿಸದಿರಲು ಅವನಿಗಾಗಿ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಹುಡುಕಾಡಿದರು. ಅವರು ಕಾತರರಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಮತ್ತೆ ಜರೊಸಲೇಮಿಗೆ ಬಂದು, ದೇವಾಲಯದ ಒಳಗೆ ಏಸುವನ್ನು ಕಂಡರು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪಂಡಿತರೊಡನೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದನು ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರದ ಅತ್ಯಂತ ಜಟಿಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾ ನೆರೆದಿದ್ದ ಪಂಡಿತರುಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚರಿಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ('ಲೀಲಾಪ್ರಸಂಗ' ದಿಂದ)

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಿಸಬಹುದು. ಬಾಲಕ ಗದಾಧರನು ಒಮ್ಮೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಜಟಿಲವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆ ಭಾಗದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪಂಡಿತರುಗಳು ವಾದ-ವಿವಾದದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವುದನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಎಷ್ಟೇ ಚರ್ಚಿಸಿದರೂ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬರಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಇರುವಾಗ ಗದಾಧರನು ಅತ್ಯಂತ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಸೂಚಿಸಿದನು. ಪಂಡಿತ ರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿ, ಯಾವುದೋ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿ ಅವನ ಮೂಲಕ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಗದಾಧರನನ್ನು ಗೌರವ, ಭಕ್ತಿ ಭಾವಗಳಿಂದ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದರು.

೩) ಸಾಧನಾವಧಿಯಲ್ಲಿ: ಅವತಾರಪುರುಷರೂ ಸಹ ಎಲ್ಲರಂತೆ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆಯಬೇಕೆ? ಹಾಗಾದರೆ ಅವರು ಸಾಧನೆಗಿಂತ ಮುಂಚೆ ಅಪರಿಪೂರ್ಣರಾಗಿದ್ದರೆ? ಅಪರಿಪೂರ್ಣರಾದವರನ್ನು ಅವತಾರರೆಂದು ಏಕೆ ಕರೆಯಬೇಕು? ಅವರೂ ಸಹ ಸಾಮಾನ್ಯರಂತೆ ರೋಗ-ರುಜಿನ, ಸುಖ-ದುಃಖ ಮುಂತಾದ ದ್ವಂದ್ವಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗುವುದನ್ನು ಹೇಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದು? ಹೀಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕರಿಗೆ ಈ ಸಂದೇಹಗಳ ಮಹಾಪೂರವೇ ಹರಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದಜಿಯವರು 'ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಲೀಲಾಪ್ರಸಂಗ'ದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಮನೋಜ್ಞವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. "ಭಕ್ತನಿಗೆ ತನ್ನ ಆರಾಧ್ಯ ದೇವತೆ ಪರಿಪೂರ್ಣ ವ್ಯಕ್ತಿ. ನರಶರೀರ ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಮಾನವ ಸಹಜ ದುರ್ಬಲತೆ, ಅಪರಿಪೂರ್ಣತೆಗಳು ಅವನಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದವು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪದು... ತಮ್ಮ ಈಶ್ವರೀಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಸಾಧಾರಣ ಜನರು ಗ್ರಹಿಸಬಾರದೆಂದು ಅವತಾರ ಪುರುಷರು, ಸಾಧನೆಯೇ ಮುಂತಾದ ಮಾನಸಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಹಾಗೂ ಆಹಾರ, ನಿದ್ರೆ, ದಣಿವು, ವ್ಯಾಧಿ ಮುಂತಾದ ಶಾರೀರಿಕ ಅವಸ್ಥೆಗಳ ಸೋಗು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಭಕ್ತರು ಭಾವಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಎಲ್ಲ... ತನ್ನ ದುರ್ಬಲತೆಯಿಂದಾಗಿಯೇ ಭಕ್ತ ಈ ರೀತಿ

ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ ಎನಿಸುತ್ತದೆ... ಭಕ್ತಿಯ ಅಪರಿಪಕ್ವತೆ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ." ('ಲೀಲಾಪ್ರಸಂಗ', ಸಾಧಕ ಭಾವ). ಈ ಕಾರಣ ದಿಂದಾಗಿಯೇ ಅನೇಕ ಅವತಾರ ಪುರುಷರ ಸಾಧನಾವಧಿಯ ಮಾಹಿತಿ ನಮಗೆ ಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮಾಡಿದ ಸಾಧನೆಯ ವಿವರಕ್ಕಿಂತಲೂ ನಂತರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಾಡಿದ ಪವಾಡ, ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಗಳು ಮುಂತಾದವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾಹಿತಿ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ.

ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಅಂಶ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನು ಧರ್ಮಪ್ರಚಾರಕನಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಗೆ ಬಂದದ್ದು ಮೂವತ್ತನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ. ಬಾಲ್ಯಕಾಲದಿಂದ ಮೂವತ್ತನೇ ವಯಸ್ಸಿನ ನಡುವೆ ಅವನ ಜೀವಿತಾವಧಿಯ ವಿವರಗಳು ನಮಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆತ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅವನ ಭಕ್ತರು ದಾಖಲು ಮಾಡದೆ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಮೇಲಿನ ಕಾರಣವೂ ಇರಬಹುದು. ಕೆಲವರ ಪ್ರಕಾರ ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನು ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿದನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ 'ಲೀಲಾಪ್ರಸಂಗ'ದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದರು ದಾಖಲಿಸಿರುವಂತೆ, ಕ್ರಿಸ್ತನ ಬಾಲ್ಯದ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಲವು ಘಟನೆಗಳು ನಮಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಅನಂತರ ಅವನು ತನ್ನ ಮೂವತ್ತನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಒಂದು ಮರುಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನಲವತ್ತು ದಿನ ಧ್ಯಾನ, ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದ ವಿಷಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಸೈತಾನನಿಂದ ಪ್ರಲೋಭನೆಗೆ ಒಳಪಟ್ಟು ಆ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಜಯಶೀಲನಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅನಂತರ ಅವನು ಲೋಕಕಲ್ಯಾಣ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ಬಳಿಕ ಅವನು ಕೇವಲ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಸ್ಥೂಲ ಶರೀರದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಅವನು ಹನ್ನೆರಡನೇ ವರ್ಷದಿಂದ ಮೂವತ್ತನೇ ವರ್ಷದವರೆಗೆ ಹೇಗೆ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆದ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಮಾಹಿತಿಯೂ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ('ಲೀಲಾಪ್ರಸಂಗ', ಮಧುರಭಾವ)

ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸಾಧನಾವಧಿಯ ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು. ಅವತಾರ ಪುರುಷರ ಸಾಧನೆ, ಹೋರಾಟಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳುವಂತೆ, "ನರಲೀಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯರದಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಭಗವಂತನು ಶರೀರವನ್ನು ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ನರರಂತೆಯೇ ಸುಖ-ದುಃಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ನರರಂತೆಯೇ ತಪಸ್ಸು, ಸಾಧನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಪೂರ್ಣತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ." ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೀಗಿದೆ - "ನರದೇಹವನ್ನು ಪಡೆದ ಮೇಲೆ ಅವತಾರ ಪುರುಷರೂ ನಮ್ಮಂತೆಯೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಜ್ಞಾನಾದಿಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಂತೆಯೇ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಅವನ್ನು ಮೀರಿಹೋಗಬೇಕು. ಎಲ್ಲಿಯ

ವರೆಗೆ ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವರೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯತೆಯ ಅನುಭವ ಆಗಾಗ ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಮರು ಕ್ಷಣವೇ ಅದು ಮುಸುಕಿಬಿಡುತ್ತದೆ...” (‘ಲೀಲಾಪ್ರಸಂಗ’, ಸಾಧಕ ಭಾವ)

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಸತತ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ನಾನಾ ಮತಧರ್ಮಗಳ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮಾಡಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದು, ಕೊನೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಮತಗಳು ಒಬ್ಬನೇ ಭಗವಂತ ನಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮನಗಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಕ್ರೈಸ್ತಧರ್ಮ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಸತತ ಮೂರು ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆದು ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಯದು ಮಲ್ಲಿಕನ ತೋಟದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏಸುವಿನ ಪಟವನ್ನು ನೋಡಿ ಭಾವಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನು ಆ ಪಟ ದಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಬಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯವಾದಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಬಹುಕಾಲದ ನಂತರ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಏಸು ವಿನ ಶಾರೀರಿಕ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವಿವರಿಸುವಾಗ ಬೈಬಲ್ ಮತ್ತು ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿರುವ ಸಾಮ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅಚ್ಚರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಪಂಚವಟಿಯಲ್ಲಿ ಏಸುವಿನ ದರ್ಶನದ ಸಮಯ ದಲ್ಲಿ ಅವರ ಹೃದಯದಿಂದ ಮೂಡಿದ ಈ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಣೀಯ: “ಇವನೇ ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತ, ಜೀವಿಗಳನ್ನು ದುಃಖ, ಯಾತನೆ ಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಲು ಹೃದಯದ ನೆತ್ತರನ್ನು ಸುರಿಸಿದವನು, ಮಾನವನ ಕೈಯಿಂದ ಅಸಾಧ್ಯ ಯಾತನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ದವನು. ಇವನೇ ಆ ಯೋಗಿವರ, ಭಕ್ತ ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತ.”

(‘ಲೀಲಾ ಪ್ರಸಂಗ’, ಸಾಧಕ ಭಾವ)

೪) ಗುರುಭಾವದಲ್ಲಿ: ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನಾದ ನರೇಂದ್ರನಾಥನ ಮೇಲೆ ಅಪಾರ ವಿಶ್ವಾಸ ಮತ್ತು ಆದಮ್ಯ ಪ್ರೀತಿಯಿತ್ತು. ಈ ಪ್ರೀತಿ-ವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಂದಲೇ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಸಂಕೋಲೆಯಿಂದ ಬಂಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನರೇಂದ್ರನನ್ನು ಅವರು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಬೇರೆ ಯಾರನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಸಲಿಲ್ಲ ಎಂದೇ ಹೇಳ ಬಹುದು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಮ್ಮೆ ನರೇಂದ್ರನಾಥನು ಅವರನ್ನು ಕಟು ವಾಗಿ ನಿಂದಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ, “ಭರತರಾಜನು ಹರಿಣವನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ ಸಾವಿನ ನಂತರ ಹರಿಣವೇ ಆದ ಎಂದು ಪುರಾಣ ದಲ್ಲಿದೆ. ಇದು ಸತ್ಯವಾದರೆ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಈ ರೀತಿ ಚಿಂತಿಸುವುದರ ಪರಿಣಾಮ ಏನಾದೀತು ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋ ಚಿಸಬೇಕು.” ಬಾಲಕ ಸ್ವಭಾವದ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ತುಂಬಾ ಚಿಂತಿತರಾಗಿ, “ನೀನು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿದೆ. ಹೌದು. ಹಾಗಾದರೆ ಏನಾಗುವುದು? ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡದೆ ಇರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.” ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅವರು ಜಗ ನ್ನಾತೆಯ ಬಳಿ ತಮ್ಮ ಅಳಲನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡಾಗ ಜಗನ್ಮಾತೆಯು ಅವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾಳೆ: “ನೀನು ಅವನನ್ನು ನಾರಾಯಣ ನೆಂದೇ ತಿಳಿದಿರುವುದರಿಂದ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೀಯ.

ಎಂದು ನೀನು ಅವನಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣನನ್ನು ನೋಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಂದು ಅವನ ಮುಖವನ್ನೂ ನೋಡಲಾರೆ.” (‘ಲೀಲಾಪ್ರಸಂಗ’, ದಿವ್ಯಭಾವ) ಹೀಗೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಪ್ರಶಂ ಸಿಸುತ್ತಾ, ಲೋಕಶಿಕ್ಷಣ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಅವನನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಇದೇ ರೀತಿ ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನು ಸಹ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯವೃಂದವನ್ನು ಬಹಳ ವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು, ಅವರಿಗೆ ಆಶ್ರಯನೀಡಿ ತನ್ನ ಮುಂದಿನ ಜೀವಿಗಳ ಉದ್ಧಾರ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೆ ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನು ಒಬ್ಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಪಡೆ ದಾಗ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು: “ಪರ್ವತಸದೃಶ ಅಚಲ ಶ್ರದ್ಧಾಸಂಪನ್ನ ನಾದ ಈ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜೀವನವನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಾನು ನನ್ನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮಂದಿರವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.” (‘ಲೀಲಾ ಪ್ರಸಂಗ’, ದಿವ್ಯಭಾವ).

ಅವತಾರ ಪುರುಷರು ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯಸ್ವರ್ಪದಿಂದ ಭಕ್ತರಲ್ಲಿನ ಭಾವವನ್ನು ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಲು ಸಮರ್ಥರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಒಮ್ಮೆ ಅದ್ವೈತ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಹೀಯಾಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನರೇಂದ್ರನನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿ, ಅವನಲ್ಲಿ ಭಾವಪರಿವರ್ತನೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ತತ್ಕಕ್ಷಣವೇ ನರೇಂದ್ರನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬದಲಾವಣೆ ಉಂಟಾಗಿ ಒಂದು ಹೊಸ ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಕಾಶೀಪುರದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಕಲ್ಪತರು ದಿನದಂದು ವೈಕುಂಠನೆಂಬ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಅವರ ದಿವ್ಯಸ್ವರ್ಪದಿಂದ ಭಾವಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಅವರ ಜೀವನ ಲೀಲಾನಾಟಕದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು. ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ಇಂತಹ ಘಟನೆಗಳು ಯಥೇಚ್ಛ ವಾಗಿ ಲಭಿಸುತ್ತವೆ. ಕ್ರಿಸ್ತನು ಒಮ್ಮೆ ವೇಶ್ಯೆಯಾದ ಮೇರಿಯನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿ ಆಕೆಗೆ ಹೊಸ ಜೀವನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಅನೇಕ ಕುಷ್ಠರೋಗಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಅದ್ಭುತ ದಿವ್ಯಸ್ವರ್ಪದಿಂದ ರೋಗಮುಕ್ತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಿಸಬಹುದು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಸಹ ಒಮ್ಮೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಕುಷ್ಠರೋಗಿಯೊಬ್ಬನ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ಮಣಿದು ಕೃಪಾಪರವಶರಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ನನಗೇನೂ ತಿಳಿಯದಪ್ಪ. ಕೈ ಆಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನೀನು ಹೇಳು ತ್ತಿರುವೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ತಾಯಿಯ ಇಚ್ಛೆಯಿದ್ದರೆ ವಾಸಿಯಾಗುವುದು.” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಅವನ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಕೈ ಆಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂದು ಇಡೀ ದಿನವೂ ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ವೇದನೆಯುಂಟಾಯಿತು. “ಅವನ ರೋಗ ಗುಣವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವನ ಕಷ್ಟಭೋಗವನ್ನು ಇದು (ತಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಯಿತು” ಎಂದು ಅವರು ನಂತರ ಹೇಳಿದರು. (‘ಲೀಲಾ ಪ್ರಸಂಗ’, ಗುರುಭಾವ).

ಒಂದು ದಿನ ರಾಣಿ ರಾಸಮಣಿ ಕಾಳಿಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಜಗನ್ಮಾತೆಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹತ್ತಿರದ ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಳು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಇದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ದೇವಿಯ

ಮೇಲೆ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಲು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳ ವಿನಂತಿಗೆ ಮಣಿದು ಅವರು ಹಾಡತೊಡಗಿದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಹಠಾತ್ತನೆ ಹಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕೋಪದಿಂದ “ಇಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ಚಿಂತೆಯೇ?” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ರಾಣಿಯ ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದರು. ಶ್ರೀ ಜಗನ್ನಾತೆಯನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸದೆ, ಯಾವುದೋ ಕೋಟುಕೇಸಿನ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಾಣಿಯೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕುಳಿತಳು. ಈ ವಿಷಯ ಅವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ಎಂಬ ವಿಸ್ಮಯ ಅವಳಿಗೆ. ಅಂತರ್ಯಾಮಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಯಾವುದು ತಾನೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ?

ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ಇಂತಹುದೇ ಪ್ರಸಂಗ ವೊಂದು ಬರುತ್ತದೆ. ಶಿಷ್ಯಪರಿವಾರ ಸಮೇತನಾಗಿ ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನು ಜೆರೂಸಲೇಂ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಆ ಪವಿತ್ರಸ್ಥಾನದ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಭಾವೋನ್ಮತ್ತನಾಗಿ ಭಗವದ್ದರ್ಶನ ಕ್ಕಾಗಿ ಓಡಿದನು. ಮಂದಿರದ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಜನರನ್ನು ಮೋಸಪಡಿಸಿ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತ ರಾಗಿದ್ದರು. ಪುರೋಹಿತರು, ಅರ್ಚಕರು ಯಾತ್ರಿಕರಿಂದ ಹಣ ಸುಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದರು. (ಈ ಕಾರ್ಯ ಅದೆಷ್ಟು ಪುರಾತನವಾಗಿದೆ ಅಲ್ಲವೇ? ಈಗಲೂ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ!). ನೇರವಾಗಿ ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನು ದೇವರ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆದು ಪರಮಾನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದನು. ಭಗವಂತನು ತನ್ನ ಹೃದಯಾಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅಂತರಾತ್ಮನಾಗಿ ನೆಲೆಸಿರುವನು ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು, ಅದೇ ಭಾವದಲ್ಲಿ ತನ್ಮಯನಾದನು. ಅನಂತರ ಅವನು ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದು ಆಂತರಿಕ ಭಾವವನ್ನು ಹೊರಗಡೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲ ವಿಪರೀತ. ಯಾರೂ ಭಗವತ್ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲರೂ ಭೋಗಜೀವನದಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತರು. ಆಗ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ನಿರಾಶೆ ಮತ್ತು ದುಃಖದಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಯಿತು. ಅವನು ಭಾವಿಸಿದ, “ಇದೇನಿದು?... ಇದು ಭಗವಂತನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯ, ಇಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವ್ಯವಹಾರ ವೇಕೆ? ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸಂಸಾರವನ್ನು ಮರೆತು ಭಗವಂತನನ್ನು ಚಿಂತಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಸಾರವನ್ನು ತಂದು ತುಂಬಿಸಿದ್ದೀರಿ.” ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಅವನಿಗೆ ಕ್ರೋಧ ಉಕ್ಕಿ ಬಂತು. ಅವನು ಉಗ್ರರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೆತ್ತವನ್ನು ಹಿಡಿದು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳನ್ನೂ, ಮತ್ತಿತರರನ್ನೂ ದೇವಸ್ಥಾನದಿಂದ ಹೊಡೆದು ಓಡಿಸಿದನು. ಅವರಿಗೂ ಅವನ ಮಾತಿನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಬಂದು, ತಮ್ಮ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲ್ತೆತ್ತರು. ಯಾರಿಗೂ ಅವನನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿ ಸುವ ವೈಯರ್ಥವಿರಲಿಲ್ಲ. (**‘ಲೀಲಾ ಪ್ರಸಂಗ’, ಗುರುಭಾವ**).

ಇದೇ ರೀತಿ ಒಮ್ಮೆ ಪರಮಹಂಸರು ರಾಮಾಲನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ದಾಗಲಿ ಎಂದು ಶ್ರೀಸಿದ್ಧೇಶ್ವರೇದೇವಿಗೆ ಎಳನೀರು ಸಕ್ಕರೆ ಅರ್ಪಿ

ಸಲು ಹರಕೆ ಹೊತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರ ಸಲುವಾಗಿ ದೇವಿಯ ದೇವಾ ಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಕಂಡಿದ್ದೇನು? ಅಲ್ಲಿಯ ಅರ್ಚಕರು ತಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರೊಡನೆ ಇಸ್ವೀಟು ಆಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ! ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಪರಮಹಂಸರು ಭಕ್ತರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು: “ನೋಡಿದಿರಾ, ಇಲ್ಲೂ ಇಸ್ವೀಟು ಆಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು! ಇಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಭಗವ ಚ್ಚಿಂತನೆ.”

೫) ಅಂತ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ: ಅವತಾರ ಪುರುಷರು ಜನ್ಮ ತಾಳುವುದು ಜೀವಿಗಳ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾ ಗಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ದೀನ-ಹೀನ-ಪಾಪಿಗಳ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿಯೇ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಮುಡಿಪಾಗಿರುವ ಅವರನ್ನು ಪತಿತಪಾವಕ ರೆಂದು, ದೀನದಯಾಳುಗಳೆಂದು ವಿಧವಿಧವಾಗಿ ನಾವು ಸ್ತುತಿಸು ತ್ತೇವೆ. ಸಾಮಾನ್ಯರಂತೆ ಅವರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ದೇಹರಕ್ಷಣೆಯ ಆಸೆ ಯಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥದ ಲವಲೇಶವಾಗಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇತರರ ಪಾಪಗ್ರಹಣದಿಂದಾಗಿಯೇ ಅವರಲ್ಲಿ ರೋಗ, ರುಜಿನಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಅವರು ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಸಹಜೀವಿಗಳ ಮೇಲಿನ ಕಾರುಣ್ಯದಿಂದಾಗಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಶರೀರದ ಸುಖ-ಭೋಗಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ಇದು ಅಕ್ಷರಶಃ ಸತ್ಯವಾಗಿರು ವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು. ಒಮ್ಮೆ ಶ್ಯಾಮಪುಕುರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ದರ್ಶನವಾಯಿತು. ಆ ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಜಗನ್ನಾತೆಯು ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ರೋಗದ ಕಾರಣ ವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. “ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಪಾಪವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಜನರು ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿದಾಗ, ಅವರ ದುರ್ದೈವಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮನಸ್ಸಿ ನಲ್ಲಿ ದಯೆಯುಂಟಾದರೆ ಅವರ ದುಷ್ಕರ್ಮದ ಫಲವನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಸ್ವೀಕರಿಸಿಯೇ ಈ ರೀತಿ ಆಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ಗಂಟಲು ಬೇನೆ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಈ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕೆಟ್ಟದ್ದನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ- ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಾಯಿಲೆ ಏಕೆ?” ಎಂದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ವಿವ ರಿಸುತ್ತಾರೆ. (**‘ಲೀಲಾ ಪ್ರಸಂಗ’, ಭಾವಮುಖದಲ್ಲಿ**) ಜೀವಿಗಳ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಬಾರಿ ಜನ್ಮವತ್ತಿ ದುಃಖವನ್ನು ಅನು ಭವಿಸುವುದಕ್ಕೆ ತಾನು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಅವರು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕ್ರೈಸ್ತಧರ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ರೀತಿಯ ಘಟನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಉಲ್ಲೇಖವಿದೆ. ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನು ಇತರರ ಪಾಪವನ್ನು ತಾನು ಸ್ವೀಕ ರಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಾದ ಜುದಾಸನು ಧನಲೋಭದಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವನು ಮತ್ತು ಅದ ರಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಜೀವನ ಅಂತ್ಯಗೊಳ್ಳುವುದು ಎಂದು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ, ಅವನನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿಯೇ ಪ್ರೀತಿಸಿ ಅವನ ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಬಯಸಿದನು. (**‘ಲೀಲಾ ಪ್ರಸಂಗ’, ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಭಾವ ಸಾಧನೆ**). ಮೇರಿ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಥ ಎಂಬ ಸೋದರಿಯರು ಮತ್ತು

ಲ್ಯಾಸರ್ಸ್ ಎಂಬ ಅವರ ಸೋದರ ಈ ಮೂವರೂ ಏಸುವಿನ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. ಸೋದರ ಲ್ಯಾಸರ್ಸ್ ತೀರಿಕೊಂಡಾಗ ಮೇರಿ ಏಸುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಆಕೆಯ ದುಃಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನೂ ಅಳತೊಡಗಿದ. ಕೊನೆಗೆ ಸಾಂತ್ವನ ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವರ ಮೇಲಿನ ದಯೆಯಿಂದ ಪುನಃ ಲ್ಯಾಸರ್ಸ್‌ನನ್ನು ಏಸು ಬದುಕಿಸಿದನು. “ದುಃಖ ಶೋಕಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮ ಸ್ವರೂಪ ಪರಮಪಿತನ ಪ್ರೇಮ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಆತ ಅರ್ಪಿಸಿದನು!” (**‘ಲೀಲಾ ಪ್ರಸಂಗ’, ಗುರು ಭಾವ**).

೬) ಸಂದೇಶಗಳಲ್ಲಿ: ಮಾಸ್ಟರ್ ಮಹಾಶಯನು ಒಮ್ಮೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಮಾರ್ಥ ಮತ್ತು ಮೇರಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, “ನಿಮಗೂ ಏಸುವಿಗೂ ಅನೇಕ ಸಾದೃಶ್ಯಗಳಿವೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಅವರು ನಗುತ್ತಾ, “ಏನೇನು ಸಾದೃಶ್ಯಗಳಿವೆ ಅವು!” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಮಾಸ್ಟರ್, “ನೀವು ಭಕ್ತರಿಗೆ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಕಠೋರ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಾಗಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಊಟೋಪಚಾರಗಳ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಅಂಥ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ನಿಯಮಗಳನ್ನೇನೂ ನೀವು ಎಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಸುವಿನ ಶಿಷ್ಯರು ಶಾಸ್ತ್ರೋಲ್ಲಂಘನೆ ಮಾಡಿ ಭಾನು ವಾರ ಊಟ ಮಾಡಿದರಂತೆ; ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕರ್ಮರರು ಅವರನ್ನು ತರಾಟೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರಂತೆ. ಆಗ ಏಸು ಹೇಳಿದನಂತೆ, “ಅವರು ಉಂಡು ತಿಂದು ಆನಂದಪಡಲೇಬೇಕು. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ವರನ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಆನಂದಪಡಲೇಬೇಕು...” ಅಂದರೆ, ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವ ತಾರ ಪುರುಷ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಆತನ ಸಾಂಗೋಪಾಂಗಿಗಳು ಆನಂದಪಟ್ಟೇ ತೀರಬೇಕು.

ಮತ್ತೊಂದು ಸಾಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ, “ನೀವು ಹೇಳುತ್ತೀರಲ್ಲ, ‘ಹುಡುಗರ ಹೃದಯವನ್ನು ಕಾಮಕಾಂಚನ ಇನ್ನೂ ಹೊಕ್ಕಿಲ್ಲ ; ಅವರು ಉಪದೇಶವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಬಲ್ಲರು. ಅದು ಹೊಸ ಮಡಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಹಾಕಿಡಬಹುದಲ್ಲ ಹಾಗೆ; ಮೊಸರಿನ ಮಡಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಟ್ಟರೆ ಅದು ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುವ ಸಂಭವ’ ಅಂತ; ಆತನೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ - ‘ಹಳೆ ಸೀಸೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಮದ್ಯ ಹಾಕಿಟ್ಟರೆ ಅದು ಒಡೆದುಬಿಡುವ ಸಂಭವ. ಹಳೆ ಬಟ್ಟೆಗೆ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ತೇಪೆ ಹಾಕಿದರೆ ಹಳೇದು ಬೇಗ ಹರಿದು ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.’” ಅಂತ.” ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾ ಮಾಸ್ಟರ್ ಇನ್ನೊಂದು ಸಾಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ: “ಮತ್ತೆ ನೀವು ಹೇಳುತ್ತೀರಲ್ಲ, ‘ನೀವು ಮತ್ತು ತಾಯಿ ಒಂದೇ’ ಅಂತ. ಹಾಗೆಯೇ ಏಸು ಕೂಡ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ‘ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ತಂದೆ ಒಂದೇ’ ಎಂದು... ನೀವು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ, ‘ವ್ಯಾಕುಲರಾಗಿ ಆತನನ್ನು ಕರೆದರೆ ಆತ ಆಲಿಸಿಯೇ ಆಲಿಸುತ್ತಾನೆ’ ಅಂತ. ಹಾಗೆಯೇ ಏಸು ಹೇಳು

ತ್ತಿದ್ದ, ‘ವ್ಯಾಕುಲನಾಗಿ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಟ್ಟಿ, ಆಗ ಅದು ತೆರೆದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ’ ಅಂತ.” (**‘ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದ’, ಸಂಪುಟ.೨, ಪು.೪೨೪**)

ಭಗವದ್ಭಾವವನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಮೊದಲೇ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬರೆದಿದ್ದರೆ ತೀರ್ಥಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೋದರೂ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗದು ಎಂದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಶಿಷ್ಯರು ತೀರ್ಥಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ಆಸೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು ಅವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, “ನೋಡಪ್ಪ, ಯಾರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿದೆಯೋ ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿದೆ, ಯಾರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲವೋ ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ...ಯಾರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಭಾವವಿರುತ್ತದೋ ಅದು ಇನ್ನೂ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುವುದು. ಯಾರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಆ ಭಾವವಿಲ್ಲವೋ ಅವರಿಗೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ವಾದೀತು?...” ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನು ಒಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು: “To him who hath more shall be given and from him who hath little that little shall be taken away.”

ಅಂದರೆ ಯಾರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ ಭಕ್ತಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿದೆಯೋ ಅದು ಇನ್ನೂ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುವುದು. ಯಾರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಭಕ್ತಿ-ವಿಶ್ವಾಸವಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅದೂ ಕೂಡ ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುವುದು. (**‘ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಲೀಲಾ ಪ್ರಸಂಗ’ದಿಂದ**)

ಮಾಸ್ಟರ್ ಮಹಾಶಯ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಬಗ್ಗೆ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. “ಪರಮಹಂಸರಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಲ್ಲ ವಿಧದ ಭಾವಗಳನ್ನೂ ನೋಡಬಹುದು. ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಗಳ, ಎಲ್ಲಾ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಜನರು ಅವರೊಡನೆ ಬೆರೆತು ಆನಂದ ಮತ್ತು ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಭಾವಗಳು ಏನೇನು, ಅವು ಎಷ್ಟು ಗಂಭೀರವಾದವು ಎಂಬವುಗಳ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಯಾರು ತಾನೆ ಅವರ ಆಂತರ್ಯವನ್ನು ಒಳಹೊಕ್ಕು ನೋಡಬಲ್ಲರು?” ಏಸುವಿನಂತಾಗದೆ ಏಸುವಿನ ಎಲ್ಲಾ ಭಾವಗಳನ್ನು ಅರಿಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಮಹಂಸರ ಈ ಗಂಭೀರ ಭಾವ, ಏಸು ಹೇಳಿದ್ದಾನಲ್ಲ, “ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿರುವ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಪೂರ್ಣನಾಗಿರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೀನೂ ಪೂರ್ಣನಾಗು” ಅಂತ, ಅದೇ ರೀತಿಯಿಂದ ಬಹುಶಃ ಆಗಿರಬೇಕು. (**‘ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದ’, ಸಂ.೨, ಪು. ೪೯೮.**)

ಎಲ್ಲಾ ಅವತಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ವಿಶೇಷತೆ ಎಂದರೆ ಅವರು ಸರ್ವಧರ್ಮಗಳ ಸಮನ್ವಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದು ಮತ್ತು ‘ಎಷ್ಟು ಮತಗಳಿವೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಪಥಗಳಿವೆ’ ಎನ್ನುವ ಸತ್ಯವನ್ನು ಉಜ್ವಲಗೊಳಿಸಿದುದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಈಗ ಅವರನ್ನು ಸರ್ವಧರ್ಮ ಸ್ಥಾಪಕರೆಂದು, ಅವತಾರವರಿಷ್ಟರೆಂದು ವಿಶ್ವವು ಶ್ರದ್ಧೆ, ವಿಶ್ವಾಸ, ಭಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಆರಾಧಿಸುತ್ತಿದೆ.

